

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα πέμπτη.

«Χθές» ἤρχισε καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡ Σελήνη «εὐρισκόμην ἀνωθεν τῶν ἀπεράντων Παρισίων· αἱ δὲ ἀκτίνες μου εἰσέδουν ἐντὸς τοῦ πολυθρῦλλου Λούβρου· ἐκεῖ γραῖά τις, προφανῶς ἀνήκουσα εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν, ἠκολούθει ὑπὲρ τὴν τινὰ ἐν οἰκοστολίῃ, ὅστις τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ θρόνου. Ἐφαίνεται ἀπυθνηκίαι, ἀλλ' ἠγχαριστημένη, διότι ὄχι ὀλίγος κόπος, οὔτε ὀλιγωτεραι θυσαί τῇ ἐχρησάθησαν ἵνα φθάσῃ μέχρι τοῦ μέρους τούτου. Ἐσταύρωσε τὰς ἰσχνὰς τῆς χεῖρας καὶ ἀφ' οὗ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς διὰ τοῦ βλέμματός τὴν αἰθουσαν,

— «Ἐδῶ ἦτο! ἐδῶ!» ἀνέκραξε πλησιάσασα εἰς τὸν θρόνον γονυπετῆς καὶ ἀσπασθεῖσα τὸν ἀτλαζίνον τάπητα, «ἐδῶ!» ἐπανέλαθεν, ἐν ᾧ συγχρόνως δάκρυα μεγάλη ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν ἰσχνῶν τῆς παρειῶν.

— «Μὰ γερόντισά μου!» τὴν διέκοψε μειδιών ὁ ὑπὲρ τῆς «δὲν ἦτο ὁ ἴδιος τάπητος!»

— «Ναί» τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη «μ' ὄλον τοῦτο ἐδῶ ἦτο· τίποτε δὲν ἠλλάξεν ἐδῶ... ἄ! ναί, ἔχεις δίκαιον· ἐνθυμούμαι ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν σπασμένα, αἱ δὲ θύραι ἐρριμέναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιο ἐγγεμεν αἵματος καὶ πτωμάτων· καὶ ὅμως ὁ ἐγγονός μου ἀπέθανεν ἐδῶ... ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας».

Ἐσιώπησαν ἔπειτα καὶ οἱ δύο καὶ ἔμειναν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητοι.

Μετ' ὀλίγον ἀπήλθον· ἤδη τὸ σκότος ἐπλήρου τὴν αἰθουσαν, αἱ δὲ ἀκτίνες μου ἐφώτιζον λαμπρότερον τὰ πλούσια ἐπιπλά τῆς, καθὼς καὶ τὸν ἀτλαζίνον τάπητα, ὅστις περιεκάλυπτε τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

Καὶ ποία νομίζεις ὅτι ἦτο ἡ γραῖα ἐκείνη; βεβαίως ἀγνοεῖς. Ἄκουσε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τῆς.

Ἦτο ἡ Ἰουλιανὴ ἐπανάστασις· κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἡμέρας τῆς νίκης, ὅτε ἐκάστη μὲν οἰκία εἶχε μεταβληθῆ εἰς φρούριον, ἕκαστον δὲ παράθυρον εἰς προμαχώνα, ὁ λαὸς ἐκυρίευσεν τὰς ἐπάλλξεις. Δὲν ἔλειπον μεταξύ τῶν μαχομένων οὔτε γυναῖκες, οὔτε παιδιά· πλήρης δὲ θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰσῆρχοντο, τὸ πᾶν καταστρέφοντες, εἰς τὰ δώματα τοῦ Λούβρου. Ρακένδυτον δεκαπενταετὴς μόλις παιδίον, τοῦ ὁποίου ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον φλόγας, ἐμάχετο ἀνδρείως μεταξύ τῶν γηραιῶν πολεμιστῶν· ἀφῆνης κλονίζεται πληρωθὲν ὑπὸ λόγχης καὶ ὠχρὸν πίπτει ἐπὶ τοῦ πλουσίου τάπητος.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εὕρισκοντο

εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ θρόνου, διὰ τοῦτο, ἐγείραντες αὐτό, τὸ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ θρόνου, διὰ δὲ τοῦ ἀτλαζίνου τάπητος προσεπάθον νὰ σταματήσωσι τὴν χαινύουσαν πληγὴν του. Θεέ μου! τί φρικώδης εἰκὼν· τὸ ἀφθόνως ρέον αἶμα ἐκηλίδου τὴν ἡγεμονικὴν πορφύραν, κεντημένην δι' ἀργυρῶν κρίων, ἐμβλημάτων τοῦ βασιλεύοντος οἴκου· περίξ ὠχροὶ καὶ κλονιζόμενοι ἐμάχοντο οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ λαοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν λογχῶν ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρους σημαία.

Ὅτε τὸ παιδίον ἦτο ἀκόμη βρέφος, μάγισσά τις εἶχε προφητεύσει ὅτι ἐμελλεν ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ τὸ ἐφαντάσθη ἀμέσως νέον Ναπολέοντα.

Ἐγὼ ἤμην, ἥτις ἔδωσα τὸ τελευταῖον φίλημα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ καὶ παραμειομορφμένου προσώπου τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου παιδίου.

Ἴδου λοιπὸν εἰκὼν· ἐτέλεσον αὐτὴν καὶ ὀνόμασέ τιν·

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας!

* *

Ἑσπέρα ἕκτη.

«Πρὸ τινῶν ἡμερῶν,» μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, «διηρχόμην τὰς ἐρήμους καὶ τοὺς ἀγόνους ἀγρούς τοῦ Οὐπσάρα καὶ κατοπτριζόμην ἐντὸς τοῦ διαυγοῦς Φύριδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθύς περίφοβοι ἐκρύπτοντο εἰς τοὺς καλαμῶνας ἀπὸ τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένουν τὰ ἀτμόπλοια διασχίζοντα τὰ ἕρημα ὕδατά του.

Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ λεῖος βράχος, οὔτε ἄλλο τι ἀρχαῖον μνημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ περιηγηταὶ νὰ δύνανται νὰ χαραξῶσι τὸ ὄνομα τῶν ὡς ἐκ τούτου ἀποκόπτουσι τὴν ὀλίγην χλόην καταλλήλως καὶ οὕτως σχηματίζουσι τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῶν· ἀλλὰ τὸ χόρτον, αὐξάνει καὶ πάλιν καὶ οὕτω ταχέως καταστρέφει τὴν αἰώνιον μνήμην, τὴν ὁποίαν τόσῳ ποθοῦσιν.

Ἐκεῖ λοιπὸν συνήντησα ἓνα ποιητὴν, ἐτραγῶδει ὁ ἄμοιρος· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπρόφερει ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὅμως παρεκάλει τοὺς ἀνέμους νὰ μὴ προδώσωσιν· ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἤκουσα· ἦτο ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔφερε στέμμα ἡγεμονίδος, ἐγνώριζα ἐπίσης καὶ αὐτόν, ὅστις ἐπαξίως ἔφερε στέμμα ποιητοῦ. Ἐγέλασα! ἡ δὲ τρελλὴ μου φαντασία τοὺς συνέκρινε μὲ τὸν Τάσσον καὶ τὴν Ἐλεονόραν τοῦ Δ' Ἐστ. Καὶ νομίζεις ὅτι τοῦτο μόνον γνωρίζω! Ὡ! νὰ ἤξευρες πόσα καὶ πόσα γνωρίζεις ἡ Σελήνη, ἀφ' οὗ ἔξεύρω καὶ ποῦ ἀνθίζει τὸ ρόδον τῆς ὠραιότητος...

Νέφος ὅμως διελθὸν τὴν διέκοψεν, ἀλλως πολὺ περίεργα πράγματα βεβαίως θὰ ἐμάθωναν· ἄς εὐχηθῶ τοῦλάχιστον νὰ μὴ μεσολαβήσουν νέφη μεταξύ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ποιητοῦ καὶ τοῦ εἰδώλου του!

X.

ΤΕΡΨΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ «Τέρψις», ἥς ἡ ἐκδοσις, ἐνεκα τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀναχωρήσεως τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Γεωργίου Σταυριανοῦ, εἶχε διακοπῆ, συνεχωνεῦθη νῦν μετὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἐν οἷς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς

ΕΚΔΙΚΗΣΩΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οὕτω δέ, οἱ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καταβαλλόντες συνδρομηταὶ τῆς «Τέρψεως», ἀντὶ ταύτης θέλουσι λαμβάνῃ, ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ἅτινα θέλουσιν ἐπίσης ἀποσταλῆ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Τέρψεως». Πάντες δ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποδεχθῶσιν εὐχαρίστως τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην, ἥτις θὰ παράσχη αὐτοῖς εἰκονογραφημένον περιοδικόν, δις τῆς ἐβδομάδος μάλιστα ἐκδιδόμενον, περιέχον πρὸς τῆς «Τέρψεως» ὕλη καὶ ἐτέραν ἐκλεκτὴν καὶ ἐπίσης εὐάρεστον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς 25 Φεβρουαρίου, ἠύξημένον κατὰ 4 σελίδας, θέλομεν δημοσιεύσει τὸ μυθιστόρημα

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ «ἡ Τέρψις» οἱ παρακολουθήσαντες ἐν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦτο μυθιστόρημα, δὲν θέλουσιν οὕτω στερηθῆ ἀναγνώσματος διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ὁποίου τόσον μέγα ἠσθάνθησαν ἐνδιαφέρον, καὶ ὅπερ, εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ὀλίγον καὶ τοὺς τακτικοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία, Χρυσούλαν Δ. Κουνουπιώτου, Ἀφροδίτη Στεργίου καὶ κ. Νικόλαον Καφεζῆζην, Λευοῖδαν Α. Γερμανόν, Διον. Μαλάκην, Δημ. Ἀράβογλου. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Τάσσω· Ἐλένη. Δύνασθε νὰ τὸ χρησιμοποήσητε ἄλλοχού.— Ε. Βεκιερέλλη. συνομορφώθημεν τῷ Δελταρίῳ σας.— κ. Ἀθ. Χατζηγῶγον. Ἀπεστάλησαν.— κ. Ἰωάννην Δαρμάρον Σῶζον. Ἐχετε δίκαιον. Αἰτοῦμεν συγγνώμην.— κ. Π. Χριστοδοπούλου. Ἀποδείξειτε συνδρομητῶν ἀπεστάλαμεν.— κ. Κλεόβουλον Ε. Βιολάτον. Τῶν αἰτουμένων ἡ ἀξία εἶνε φρ. 48.— κ. Ε. Παλλάτον. Ἐνεγράφη ὁ κ. Δημ. Σιδερόπουλος, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Ἀποδείξειτε ἀπεστείλαμεν μετ' ἐπιστολῆς μας.— κ. Ν. Γεράρδον. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Σκιαδᾶ Ἰβραϊ τοιρκικαὶ 2, ἐπιστώσαμεν δ' ὑμᾶς μετ' ὀφ. 55. Φύλλα ἀπεστάλησαν.— κ. Δημ. Σιμάκην. Συνδρομαὶ «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Τὸ φύλλον μας παραδίδεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐκάστην Πέμπτην ἑσπέραν. Ἀποροῦμεν πῶς λαμβάνετε αὐτὸ πολὺ ἀργά.— κ. Δ. Π. Ζάκυνθον. Τὸ μυθιστόρημα τοῦ Α. Δουμά εἶνε μεταπεφρασμένον, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν τῇ «Πανδώρῳ», τοῦ Ὀκταβρίου Φεγγεῖ, καθὼς ἠγχαρίζομεν, δὲν μετεφράσθη.